

Oče jo je dolgo gledal, nato pa odšel brez besed. Čez čas se je vrnil in nosil v eni roki njene izgubljene čevlje, v drugi pa škatlo. Postavil je izgubljene čevlje pred njo in vprašal:

»No, ali jih poznaš?«

Marjanko je oblila rdečica.

»Ko mi je na pomlad zmanjkovalo stelje, sem šel v gozdček po listje in našel tvoje čevlje. Ni bilo prav, da si raje hodila bosa po snegu in potem hudo zbolela. Tako si se sama dovolj in še preveč kaznovala. Prav pa imaš toliko, da so ti stari čevlji dobri le za doma, zato sem ti za v cerkev in šolo kupil nove.«

Odkril je škatlo in v njej je Marjanka zagledala lepe nove čevlje. Planila je k očetu, ga objela in vsa v solzah presrečna klicala:

»Oče, vi ne veste, kako bom zdaj pridna!«

Ines je med pripovedjo spet zaspala in Marjana si je potihem rekla: »Ja, koga pa danes še zanimajo take pravljice! Glavno je, da se je deklica tako pozdravila in si opomogla. Kako bodo starši presenečeni in veseli, ko bodo čez dva tedna prišli ponjo!«

(Neobjavljeno)

LIPA SREDI VASI

Mogočna, častitljiva lipa si stara
in rod se za rodom ob tebi menjava.
Stoletja prešla so, ko si se rodila,
življenja vso težo z vasjo si delila.
Med vejami krošnje romani brstijo
in zgodbe, povesti ti v listju šumijo.

Naj usedem se podnjo, ko v cvetju dehti,
in pestri zrem film zaprtih oči,
ki kaže mi zgodbe preteklih rodov,
veselje, trpljenje teh kmečkih domov.
Vonj lipe cvetoče prevzame me vso –
ali naj vzamem v roke pero?

(Neobjavljeno)

ŽELJA

Dež, dež.
Nevihite in dež...

Sončni dnevi,
le kje ste ostali?
Ste črnih misli
se mojih zbali?

V srcu je mraz
in v čudni bolesi
dnevi moreči
me spremljajo zvesti...

Oblaki se temni
mi razmaknite,
zlatemu soncu
pot svetlo odprite.

Žarki naj vroči
srce otalijo,
vero in upanje
v njem oživijo.

(*Kmečki glas* št. 20, 19. maja 1971)

STARIVRH

Stari vrh v dolino gleda
na vasici pod seboj,
svetlo plešo si pogladi
in modruje sam s seboj.

V starih časih je prebival
v mojih goščah divji mož,
gostač in bajtar pa koparil,
da dobil je kakšen groš.

Dobra, pridna divja žena
pa v Mladem vrhu je bila,
na njive rovtarske hodila
je moko služiti za oba.

Ko zgrne mrak se nad vasjo,
zamesi divji mož testo,
in ko potihne spodaj vas,
zasliši grebljice se glas.

Oglarji pa še ne zaspijo,
pri kopah svojih še bedijo;
ko grebljica se oglasi,
po svežem kruhu zadiši.

Oglarjem širi vonj nosnice,
za hip se razjasni jim lice,
mogoče pa kaj kruha bo
za njihovo družinico.

A divjak ga bo požrl sam...
Naj se pobere kam drugam,
saj videl ga še nihče ni,
slišali pa daleč vsi!

(*Utrinki s Starega Vrha.*

Krajevna skupnost Javorje, maja 1995)

URŠKA IN ANŽEK

Marjanca je zlagala kruh v pehare. V peči so pravkar pogorela drva, zato je razgrebla žerjavico. Skozi priprta vrata je pokukala okovana konica dežnika.

»Puf!« so se naenkrat odprla vrata in nad prestrašeno Marjanco se je odprl dežnik. Zatem se je oglasil nadvse prisrčen smeh brezžobe Gabrove Urške: »Pa sem